



Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skolebladet.

Østersøgades Gymnasium.

Nr. 9.

26 April 1913

2. Aarg.

Fra Ø. 12.

En Forsvars-Bazar.

EN AF DE ældre Spejdere i Troppen, havde sammen med nogle Tropskammerater, hos forskellige Handlende, Fabrikanter og Velyndere, indsamlet mange, mere eller mindre værdifulde Genstande, hvorved vi med Politiets Tilladelse og velvillig Assistance af Falck's Redningskorps, havde arrangeret en Bazar i Gartner Preislers Have, Østerbrogade 30, Søndag den 20. ds.

Vi aabnede Bazaren Kl. 9 om Morgenen, og skønt det var et ubehageligt Aprilsvejr hele Dagen, havde vi dog et ret livligt Besøg, saaledes at vi Kl. 6 om Aftenen sluttede med „alt udsolgt.“

Ved Opgørelsen viste vor Kassebeholdning sig at være paa ca. 120 Kr. Netto. Dette sammenlagt med, hvad vi tidligere har indsamlet, giver saaledes et samlet Beløb af 250 Kr., hvormed vi altsaa bidrager til at stoppe „Hullet i Nordfronten“.

Fast.

Skolenyheder.

3. G, faar Læseferie den 3. Maj; men det vil ikke si-ge, at vi ikke faar Fornøjelse af at se dem inden Eksamen. De skal nemlig have mange Ekstratimer inden den „uigenkaldelige sidste Forestilling“ ved det grønne Bord.

Den sidste Terminskarakter vil rimeligvis falde i Slutningen af Maj. Vi tør ikke udtale os nøjagtig om Tids-

punktet for denne skæbnesvangre Begivenhed, for at D'hrk Eksamensaspiranter ikke, naar de ved, at den er givet, skal begynde at „drive den lidt af.“

— — —

Frk. Lange overtager fra 1ste Maj sine Timer i 2. G. 3. og 1. G. maa desværre undvære Frøkenens Undervisning, da hendes Læge kun tillader hende at have een Klasse. Selv om Frk. Langes dygtige og indgaaende Undervisning kun vederfares 2 G. inden Sommerferien, glæder vi os dog alle til igen at se Frk. Lange frisk og rask. Vi ønsker alle, især Frøkenens tidligere Elever, Frk. Lange „hjertelig velkommen!“

— — —

I Dag Kl. 1, finder Gymnastikopvisningen med Præmier, Sted.



Rejseskildringer og -minder.*

Realklassens Cycletur.

Vor Cycletur blev just ikke begunstiget af Vejret. Første Dag smaaregnede det næsten hele Tiden, anden Dag var det stærke Byger og Blæst, og tredie Dag var det øsende Regnvejr og Brandstorm.

Torsdag Eftermiddag startede vi fra Trianglen Kl. 5¹⁰ Vi kørte ud ad Lyngbyvejen, drejede af ved Vintappergaardens og kørte over Bagsværd til Farum Lillevang.

I Hareskoven begyndte det at regne, og vedblev dermed til vi naaede Farum Lillevang. Der tog vi ind hos Skovrideren og spurgte, om vi kunne overnatte der. Det kunde vi godt, og efter at vi havde pudset Cyklerne, blev vi in-

* Vore Læsere bedes undskylde, at et Par Sætterfejl desværre forstyrrede Meningen et Par Steder i sidste Artikel. Der skal for det første staa, at Turen foretages „fra Søens vestligste Punkt, Luzern, til dens sydligste Punkt, Flüelen“. Dernæst skal der i Indskriften staa FIDEL, ikke Fedei.

viteret ind til en Kop The. Derefter spillede vi Klaver og talte sammen til Kl. blev $9\frac{1}{2}$.

Vi gik da over i Laden og lagde os i Halmen. Vi sov godt den Nat, og da Kl. var 5, var vi alle vaagne. Vi vaskede os saa og spiste vor medbragte Mad. Kl. $7\frac{1}{2}$ fik vi Morgenkaffe hos Skovrideren og Kl. 8 kørte vi til Frederikssund. Vi havde Modvind hele Vejen, saa det gik smaat. I Frederikssund var vi inde paa et Gæstgiveri og fik en Forfriskning. En af Deltagerne blev her syg, og maatte sendes hjem med Toget. Vi andre satte Kursen efter Helsing, gennem Frederiksværk, hvor vi skulde overnatte paa Kroen. Efter et Maaltid paa vort Værelse, hvor vi fik serveret Kaffe, gik vi i Seng og sov glimrende til Lørdag Morgen Kl. 5. Da stod vi op og startede Kl. $5\frac{1}{2}$ med Gurre som Maal. Det var en forrygende Brandstorm, og da vi havde Modvind trak vi Cyclen omtrent ligesaa meget som vi kørte. Efter at have beset Gurre, kørte — eller rettere sagt gik vi til Humlebæk. Fra Humlebæk kørte vi ad Strandvejen med Nodvind og øsende Regn. Da vi naaede Nivaa, var alle saa gennemblødte, at vi besluttede at tage med Toget hjem. Det gjorde vi, og ankom til København Lørdag Middag Kl. 2. Trods det grimme Vejr, var det alligevel en morsom Tur. *Realist.*

Med Damper fra Luzern til Flüelen.

Damperen lander efterhaanden ved Weggis, Vitznau (herfra op paa Rigi!), Buochs, Beckenried, Gersaud, Treib og Brunnen. Paa dette Stykke har vi en glimrende Lejlighed til paa nært Hold at betragte de Bjerge, der omgiver Søen; helt nede ved Bredden ser vi hyggelige Flækker med pyntelige Smaahuse og ikke faa Hoteller. Mellem disse Smaabyer, strækker der sig ofte et Engbælte. Højere oppe har vi Skoven, der ret brat maa vige for den nøgne, golde Klippe. Øverst oppe ligger den evige Sne. Omkring Vierwaldstättersee er der ingen rigtige Sæterhytter, og der rører sig intet rigtigt Alpeliv, fordi Bjergene hæver sig meget stejlt i Vejret. Ved Brunnen aabner den

sydlige Arm af Søen sig: Urnersee. Bredderne snævres ind, Bjergene stiger næsten lodret op. De to Mennesker, man kommer til at tænke paa, naar men sejler ind i Urnersee, er Sagnfiguren Wilhelm Tell og Digteren Friedrich Schiller. Derfor markeres ogsaa Indgangen af „Schillerstein,“ en 25 m høj Klippe, der nær ved Seelisbergs Bredder rager op af Vandet. Den bærer i Guld Indskriften:

DEM SÆNGER TELLS F. SCHILLER.
DIE URKANTONE 1859.

Kort efter lander vi ved Rütli, hvis Enge har været Skuepladsen for „der Rütlichwur“ (Grundlæggelsen af det første Schweizerforbund), saaledes som Schiller har skildret det i 2. Akt af „Wilhelm Tell“:

„Wir wollen sein ein einzig Volk von Brüdern,
In keiner Not uns trennen und Gefahr
Wir wollen frei sein, wie die Väter waren,
Eher den Tod! als in der Knechtschaft leben.
Wir wollen trauen auf den höchsten Gott
Und uns nicht fürchten vor der Macht der Menschen“.

Naar man staar paa dette historiske Sted og mindes Schillers Mesterværk, er det, som om man ser alle de kendte Skikkelser for sig: Stauffacher, Walther Fürst og Melchtal; man drømmer sig tilbage til 1307.

Vi sejler videre fra Rütli med Skibet til Tellsplatte og Flüelen, Vierwaldstättersøens sydligste Punkt, ved Reuss' Udløb i Søen. Mellem Tellsplatte og Flüelen, gaar den Del af Axenstrasse, der er blevet verdensberømt, og med Rette.



Skolehistorier.

Af Ernst Eckstein.

Af Henriksens Dagbog.

(fortsat.)

„Ikke et Ord mere, eller jeg forglemmer mig . . . ,“

Haslund tav og begyndte at løse op for sine Puder.

Paa en Gang udstødte han et Skrig af Forfærdelse. Syningen var gaaet op, og en Strøm af Fjer vældede ud i Skoleværelset. Vi andre sprang til med Lynets Fart for at opsamle de kostbare Dun, og snart hvirvlede de omkring som Sneflokke.

Berner anstrengte sig forgæves for igen at tilvejebringe Orden. Skingrende Hyl fra dem, der i Tumulten blev stødt omkuid og kom til at ligge paa Gulvet, blandede sig med Veraabene fra Haslund, der ikke noksom kunde udgyde sig i elegiske Udraab og Suk.

„Gud! hvad vil dog Moder sige! det kommer der af, at jeg saaledes maa rive det op. Havde jeg bare beholdt Puderne paa, var de ikke gaaet itu. Aa, — og nu trækker det igen og Fjerene ryger i Halsen paa mig. Hr. Berner, tillader De ikke, jeg gaar hjem. Jeg bliver virkelig saa daarlig, saa rædsom daarlig!“

„Gaa!“ raabte Berner i afmægtig Vrede.

Det lod Haslund sig ikke sige to Gange. I en Fart samlede han sine Puder sammen, greb Rebet ved den ene Ende og skred majestætisk ud af Døren, slæbende sit improviserede Halstørklæde bagefter sig som en Slange.

Vi andre morede os Resten af Timen igennem med behændigt at blæse Fjerene, der hvirvlede omkring i Værelset, op i Vejret, hvorved der opstod et uafbrudt Snevejr, som forårsagede os megen Fornøjelse.

Berner malede Haslund en alenlang Anmærkning i Protokollen for at have klædt sig ud paa en nanstændig Maade, for at have mødt i Klassen med et Reb om Halsen, og havde tilladt sig de frækkeste Uroligheder. Anmærkningen sluttede med en Dom paa to Dages Arrest.

Haslund var imidlertid saa fornuftig at være fraværende de følgende otte Dage paa Grund af Sygdom. Først den næste Lørdag kom han igen, og Tirsdagen derpaa spurgte Hr. Berner ham, om han havde siddet sin Straf af.

„Jeg?“ — sagde Haslund forbavset.

„Ja Du! — naa, svar!“

„Men, Hr. Berner, De har jo eftergivet mig de to Dage,“ svarede Haslund dybt krænket.

„Saa! — det ved jeg ikke noget af!“

„Ih, jo, Hr. Berner!“ vovede jeg nu beskedent at bemærke.

„Jo, Hr. Berner! raabte en to, tre Stemmer mellem hinanden fra Baggrunden; „det har De rigtignok! I Lørdags sagde De jo: „Naa, for denne Gang vil jeg lade Naade gaa for Ret, men for Fremtiden slipper Du ikke saa nemt, — det kan Du stole paa!“ —

Berner begyndte at studse ved denne bestemte Formulering af vor Løgn. Maaske syntes det ham ogsaa raadeligst at slutte Fred med Haslund. — Nok er det, han sagde ringeagtende:

„Naa, lad saa det være godt. Har jeg sagt det, faar det staa ved Magt. Men det siger jeg Dig: Kom mig ikke en Gang til med den Slags Optøjer.“

Overhovedet konstaterer jeg, at en Aand, der gaar stik imod Hensigten med denne Anstalt, i den senere Tid har taget Overhaand her i Klassen. Der hersker her i Stedet for videnskabelig Alvor en lapseagtig Puerilitet, som volder mig Væmmelse. Jeg har ogsaa selv en Gang været ung og glædet mig ved Livet, men jeg vilde endnu rødme af Skam, naar jeg den Gang maatte bebrejde mig en saa barnagtig Opførsel, som den, der nu er blevet Jer en anden Natur. Se at forbedre Jer, det raader jeg Jer til med det gode. Paasken staar for Døren, og Oprykningen er endnu ikke nær afgjort. Det kunde jo hænde mangan iblandt Eder, at han slemt forregnede sig. Før at rykke op i en højere Klasse er det ikke nok, at man er i Besiddelse af en vis Kundskabsmængde, men fremfor alt, at man viser en værdig Opførsel. I øverste Klasse vil man betakke sig for at sidde i Klasse med en Flok Pattebørn som Jer her i anden. — Hvad! ler Du Haslund? Du skulde

hellere græde og gaa i Dig selv, inden den fordærvelige Vej, paa hvilken Du befinder Dig, har ført Dig helt til Afgrunden. Et Menneske med Dine Evner! Det er baade Synd og Skam.“

Haslund rejste sig.

„Hr. Berner. Jeg smilede kun,“ sagde han med urokkelig Ro,

„Aa, gem Du Dine Smil til en mere passende Tid og Lejlighed! Her er Holdning og Alvor nødvendig, og Du har allermindst Grund til at give Dit Overmod frit Løb.“

Og med denne Præken sluttede Haslunds Intermezzo.

*Den 5. Maj 18**.*

. . . Den mig iboende Beskedenhed forbyder mig egentlig at tale om mig selv. Men jeg har nylig spillet vor Religionslærer et saa kosteligt Puds, at jeg ikke kan nægte mig den Fornøjelse her at optegne denne vellykkede „Forstyrrelse“, — og en „Forstyrrelse“ var det i Ordets strengeste Betydning, forsaavidt som den ikke alene forstyrrede Undervisningens regelmæssige Gang, men i endnu højere Grad vor elskede Lærers hele sjælelige Ligevægt.

Men jeg kunde ikke hjælpe ham!

Han har sandelig ikke fortjent, at jeg skulde laane Øre til Medlidenhedens Stemme, da han i Religionstimerne ikke mindre end tre Gange har givet mig Anmærkning og idømt mig Straf „paa Grund af haardnakket Modsigelse.“

Og jeg maatte virkelig have haft Nerver saa tykke og stærke som hin Strikke, hvormed Haslund i Februar prydede sin Hals, hvis jeg længere skulde have formaaet at udholde den forfærdelige Monotonie, der absolut er det mest afgørende Træk i Pastorens hele religiøse Aandsliv.

Hr. Pastoren . . ., ja vi kalder ham saaledes, fordi han i tidligere Tid har beklædt et Præsteembede i en af Nabobyerne. Nu har han allerede temmelig længe været ansat ved Latinskolen og underviser alle Klasserne i Rø-

ligion og Kirkehistorie. Jeg skal ikke her komme ind paa en Beskrivelse af hans Person, da jeg dog ikke vil være i Stand til med Ord at give en Forestilling om hans velvillige Ansigtstræk med dette velbehagelige Smil, der stadig spiller om hans smalle, blodløse Læber.

Pastoren er nemlig en meget from Mand, hvad jeg aldeles ikke vil tage ham ilde op, thi naar man er Præst, forstaar det af sig selv at man nærer visse Anskuelser. Men hvad jeg derimod tager Hr. Pastoren i højeste Grad ilde op, det er, at han i et Utal af Aar i samtlige Klasser stadig har iklædt sin Fromhed de samme Udtryk og Vendinger og saaledes f. Eks. hver evige Morgen, Gud lader oprinde, læser en og samme Bøn op af Klassens Bønebog. Vi kan den allesammen for længe siden udenad: men Hr. Pastoren synes nu en Gang at være af den Overbevisning, at denne Bøn er ganske særlig virksom og Gud velbehagelig. Den begynder med Ordene:

„Saa træde vi da atter alle som En frem for Din Trones Fod, o almægtige Fader, og anraabe Dig med barnlige Hjerter om Din naaderige Bistand —.“ (forts.)



Ij
**Fødselsdags-
gaver**

købes for smaa Penge en flot Æske
Konfekt eller Chokolade.

J. F. NIELSEN, Det hvide Hus.

**Husk Fotografikon-
kurrencen!**

Fristen for Indleveringen af Billederne, udløber paa Lørdag d. 3. Maj Kl. 12.

Alle de blandt Skolebladets Købere, der fotograferer, bør deltage!

F. Malmqvist & Søn

SPORTS-FODTØJ

Østerbrogade 84.

Red.: Carl Helge Vestberg og Ejvin Borgschmidt Hansen.

OPNÅR & BIEBUHR, BT: REGNEGÅDE 19.